

Arrest

nr. 177 164 van 27 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 25 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 mei 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 30 mei 2016 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 17 februari 2016 de beslissing tot afgifte van een eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. Op 23 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot afgifte van een tweede bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.3. Nog op 23 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing wordt verzoekster dezelfde dag nog ter kennis gebracht en vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw , die verklaart te heten:

naam: [P.]

voornaam: [S.]

[...]

nationaliteit: Turkije

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 23.05.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten.

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend op 17.02.2016.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien bij de betekening van het bevel door de politie van Antwerpen aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

X een vroegere beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd

Betrokkene verbleef sedert 2002 in Duitsland in het kader van gezinshereniging met een echtgenoot die de Duitse nationaliteit heeft. In 2010 scheidde betrokkene van deze man. Op 02.10.2013 huwde zij te Turkije met een man van Belgische nationaliteit ([H.P.][...]). Op 01.03.2016 weigerde de Burgerlijke Stand van Antwerpen dit huwelijk te erkennen na negatief advies van het Parket van Antwerpen (van 29.02.2016), nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk te laten erkennen dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van erkenning van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in een ander land. Het louter feit dat Dhr [P.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Zowel betrokkene als Dhr. [P.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Indien betrokkene een beroep zou indienen tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg zou dit op zich dan ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag erkend worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een eerste en enig middel een schending aan van “artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending artikel 8 EVRM en schending van het proportionaliteitsbeginsel.”

Verzoekster licht haar betoog toe als volgt:

“De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Verzoekster was in het verleden 8 jaar getrouwd met een man van Duitse nationaliteit (van 2002 tot 2010). Op basis van dit huwelijk bekwam verzoekster een Duitse verblijfsvergunning van onbepaalde duur. Verzoekster leerde enkele jaren na haar scheiding in 2010 haar huidige echtgenoot kennen, de heer [P.H.]). Verzoekster huwde in oktober 2013 met haar huidige echtgenoot in Turkije.

Verzoekster en haar echtgenoot wilden dit huwelijk in België laten erkennen, doch besliste de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen op 1 maart 2016 negatief over deze erkenning. Verzoekster en haar echtgenoot gingen onmiddellijk in beroep tegen deze beslissing bij verzoekschrift tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte, neergelegd op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg op 14 maart 2016.

Reeds op 17 februari (dus nog vóór de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand!) kreeg verzoekster reeds een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster wenste uiteraard te wachten tot het huwelijk met haar echtgenoot erkend werd, en ging hierop niet in.

Toen het negatieve antwoord van de ambtenaar van de burgerlijke stand ter kennis kwam van verzoekster en haar echtgenoot gingen zij, zoals reeds hierboven vermeld, onmiddellijk in beroep tegen deze beslissing bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen.

De staatssecretaris argumenteert dat ‘de weigering van erkenning van huwelijk een contraindicatie vormt inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.’

Evenwel is verzoekster reeds bijna 3 jaar gehuwd met haar echtgenoot en vormt zij gedurende deze periode weldegelijk een gezin met haar echtgenoot. Het dient derhalve opgemerkt te worden dat verzoekster zich weldegelijk op artikel 8 EVRM kan beroepen, gelet op het gezinsleven dat zij gedurende deze jaren met verzoeker had.

De staatssecretaris argumenteert tevens: ‘In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag erkend worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van het inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk’.

Het dient uiteraard opgemerkt te worden dat verzoekster zelf aanwezig wil zijn tijdens de behandeling van haar beroep bij de bevoegde rechter. Wie anders dan zijzelf kan beter tekst en uitleg geven over haar relatie en huwelijk met haar partner? Het is ontegensprekelijk een groot nadeel wanneer haar

partner en verzoekster zelf aanwezig kunnen zijn bij de behandeling van hun zaak! Bij een eventuele bevestiging van het inreisverbod is zulks echter niet mogelijk!

Wat betreft het proportionaliteitsbeginsel argumenteert de staatssecretaris als volgt: 'Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.'

Uiteraard houdt deze argumentatie geen steek. Het is een standaard-argumentatie die men in quasi elk gelijkaardig dossier kan gebruiken. Het mist elke argumentatie omtrent de concrete situatie:

- Het houdt geen rekening met het feit dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd uitgevaardigd, nog vóór er een beslissing was van de ambtenaar van de burgerlijke stand omtrent het huwelijk;

- Het houdt geen rekening met het feit dat verzoekster reeds bijna drie jaar gehuwd is met haar partner;

- Het houdt geen rekening met het feit dat verzoekster een Duitse verblijfstitel heeft;

- ...

Uit de hierboven uiteengezette argumenten blijkt dat de beslissing naar recht faalt en dat ze derhalve het proportionaliteitsbeginsel schendt.

Door de miskennis van artikel 8 EVRM, alsmede de schending van het proportionaliteitsbeginsel heeft de staatssecretaris bij zijn beslissing de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen geschonden."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). In dit verband dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171). De Raad stelt voorts vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het proportionaliteitsbeginsel maakt een vorm uit van het redelijkheidsbeginsel. Het houdt in dat de Raad het enkel geschonden kan achten indien het voordeel dat voor de overheid voortvloeit uit de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoekster ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

2.3. Verzoekster legt uit waarom ze geen gevolg gaf aan het in punt 1.1. bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten maar het gegeven dat ze zelf de overtuiging is toegedaan dat er goede redenen waren om hierop niet in te gaan, maakt niet dat dit bevel niet rechtsgeldig werd gegeven en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De verwerende partij kon zich er dan ook op beroepen om een inreisverbod op te leggen, dit op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.4. Verzoekster geeft aan het niet eens te zijn met de bestreden beslissing wanneer ze stelt, "In het geval de procedure bij de familierechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag erkend worden, kan

betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een intrekking van dit inreisverbod en een visumaanvraag indienen op grond van dit huwelijk.” Verzoekster geeft aan dat ze zelf aanwezig wil zijn tijdens de beroepsprocedure voor de familierechtbank, maar zij toont hiermee niet aan dat haar aanwezigheid tijdens de voormelde procedure noodzakelijk is of dat zij zich niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door een advocaat. Verweerder geeft dit ook aan in de bestreden beslissing: *“Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is.”* Verzoekster weerlegt dit niet. Alleszins, indien haar aanwezigheid bij de beroepsprocedure toch noodzakelijk zou zijn staat het haar vrij om ten dien einde een visumaanvraag in te dienen en in dit verband de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen op grond van 74/12 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoekster is het verder niet eens met de bestreden beslissing waar deze stelt, *“De weigering van erkenning van huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat dit inreisverbod geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt;”* Verzoekster benadrukt het gegeven dat zij reeds drie jaar gehuwd is met haar echtgenoot en is van oordeel dat aangezien ze wel degelijk een gezin vormt met haar echtgenoot gedurende deze periode, haar gezinsleven valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Volgens het EHRM is het huwelijk dat als wettelijk en oprecht wordt beschouwd (*‘lawful and genuine marriage’*, zie EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 62) een beschermenswaardig gezinsleven dat valt binnen de werkingssfeer van voormeld verdragsartikel. De ambtenaar van de burgerlijke stand weigerde echter verzoeksters huwelijksakte te erkennen omdat het naar zijn oordeel niet gericht is op het aangaan van een duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van het verblijfsrecht. Deze beoordeling lag voor op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing en is nog steeds niet ongedaan gemaakt. Verzoekster slaagt er met haar zeer summier betoog inzake artikel 8 van het EVRM niet in aan te tonen dat er op het moment van de bestreden beslissing wel degelijk sprake was van een wettelijk en oprecht beleefd en duurzaam gezinsleven dat valt onder de bescherming van dit verdragsartikel.

Daar kan nog aan worden toegevoegd dat de verwerende partij in de bestreden beslissing in het licht van artikel 8 van het EVRM ook nog motiveerde als volgt: *“Hoedanook toont betrokkene niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben men dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in een ander land. Het louter feit dat Dhr. [P.] niet kan gedwongen worden het Belgische grondgebied te verlaten maakt niet dat hij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen. Zowel betrokkene als Dhr [P.] wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.”* Verzoekster weerlegt deze vaststellingen niet, zodat ze overeind blijven.

2.6. Verzoekster is het ten slotte niet eens met de bestreden beslissing waar deze stelt, *“Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.”* Voor wat betreft verzoeksters opwerping dat het een standaardargumentatie betreft, kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.2. Verzoekster werpt voorts op dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd uitgevaardigd voordat er een beslissing was van de ambtenaar van de burgerlijke stand, maar in antwoord op deze kritiek kan worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3. Verder benadrukt ze opnieuw dat ze reeds drie jaar gehuwd is met haar partner, maar dit argument werd reeds beantwoord in punt 2.5. Verzoekster werpt ten slotte op dat ze een Duitse verblijfstitel heeft, doch staat niet dat deze nog steeds geldig zou zijn. Alleszins, samen met de verwerende partij kan worden geduid dat in de aanhef van de bestreden beslissing uitdrukkelijk staat dat een inreisverbod wordt opgelegd voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, *“tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.”* Hieruit blijkt dat het opleggen van het inreisverbod niet onverenigbaar is met de eventuele Duitse verblijfstitel van de verzoekende partij.

Het eerste en enige middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA